

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Aleše Sabola a Mgr. Jana Ferneckého v právní věci

žalobkyně: **B.T.M.P.**,
bytem XYZ,

zastoupené Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, čj. MV-161549-4/SO-2019

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 9. 1. 2020, čj. MV-161549-4/SO-2019 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Ing. Duy Le Duc, advokáta.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 6. 2. 2020 domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9. 1. 2020, čj. MV-161549-4/SO-2019 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 3. 10. 2019, čj. OAM-32448-37/DP-2015 (dále též „**Prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“), zamítl žádost žalobkyně a neprodloužil jí dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
2. Napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 9. 1. 2020.

II. Rozhodnutí žalované (Napadené rozhodnutí)

3. Žalovaná v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapitulovala předchozí průběh řízení, sumarizovala závěry vyslovené v Prvostupňovém rozhodnutí a shrnula námitky, jimiž žalobkyně v odvolání proti tomuto rozhodnutí brojila.
4. Žalovaná uvedla, že žalobkyně byla dne 23. 10. 2017 a dne 2. 1. 2019 vyzvána k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu pobytu na území) podle § 180j zákona a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu, přičemž byla poučena o negativních následcích nedoložení požadovaných náležitostí žádosti. Žalobkyně podle žalované na výzvu ze dne 23. 10. 2017 doložila dne 19. 3. 2018 pracovní smlouvu u společnosti M.C.STAR L&H spol. s r.o. s platností na dobu neurčitou. Na následující výzvu však nereagovala. Správní orgán prvního stupně proto Prvostupňovým rozhodnutím podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny zamítl, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona. Žalovaná reprodukovala, že s ohledem na zákonné podmínky bylo třeba podle správního orgánu prvního stupně v případě žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob za určující částku životního minima považovat částku 8 110 Kč. Jelikož žalobkyně neprokázala skutečné odůvodněné náklady na bydlení, bylo podle správního orgánu prvního stupně za určující částku normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení třeba považovat částku 15 288 Kč. Minimální výše čistého úhrnného měsíčního příjmu by tedy podle správního orgánu prvního stupně v případě žalobkyně a společně s ní posuzovaných osob měla činit 23 398 Kč. Žalovaná konstatovala, že správní orgán prvního stupně dále uvedl, že pro účely zjištění úhrnného měsíčního příjmu rodiny vycházel z pracovní smlouvy žalobkyně u společnosti M.C. STAR L&H spol. s r.o. s platností na dobu neurčitou a z výplatních pásek za období 8/2015 – 9/2015. Tyto doklady však správní orgán prvního stupně nemohl jako doklad prokazující příjem rodiny akceptovat, neboť z nich není patrná aktuální výše příjmů rodiny. Žalobkyně tak podle správního orgánu prvního stupně neprokázala, že příjem rodiny po sloučení odpovídá požadavkům stanoveným v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

5. Žalovaná uvedla, že se po posouzení spisového materiálu plně ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, neboť ze spisového materiálu dle jejího přesvědčení vyplývá, že žalobkyně nesplnila podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
6. Žalovaná poznamenala, že vzhledem k tomu, že nedostatky v doložených příjmech mohla žalobkyně napravit doložením dokladů podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona, a jednalo se tudíž o odstranitelnou vadu žádosti, správní orgán prvního stupně v souladu s § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“), vyzval žalobkyni výzvou ze dne 23. 10. 2017 a dne 2. 1. 2019 k doložení těchto dokladů, přičemž ve výzvě podrobně rozvedl, jak vysoké příjmy je žalobkyně povinna doložit i jakými možnými způsoby lze úhrnný měsíční příjem prokázat. Současně podle žalované žalobkyni ve výzvě upozornil, že její žádost bude zamítnuta, pokud doložené doklady nebudou splňovat zákonem stanovené požadavky. K výzvě správního orgánu prvního stupně však žalobkyně podle žalované žádné doklady prokazující úhrnný měsíční příjem nepředložila.
7. Podle žalované správní orgán prvního stupně poskytl žalobkyni potřebnou součinnost ve smyslu § 4 odst. 2 správního řádu a rozhodl v souladu se zákonem, když žalobkyně prokazatelně nedoložila doklady ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná s poukazem na závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015 doplnila, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, jsou plně ovládána zásadou dispoziční a je na žalobkyni, aby správnímu orgánu prvního stupně předložila podklady nutné pro vyhovění její žádosti. Uzavřela, že procesní postup žalobkyně souvisí s její procesní odpovědností. Pochybení spočívající v tom, že žalobkyně bez zavinění správního orgánu nereaguje na výzvu k odstranění vad žádosti, nelze podle žalované správnímu orgánu přičítat. Podle žalované je to naopak žalobkyně, kdo takové důsledky musí nést.
8. K námitce, že rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1, 3, 4, § 3, § 4 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu a dále v rozporu s § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvedla, že je přesvědčena, že ze strany správního orgánu prvního stupně nedošlo k žádnému pochybení při aplikaci zákonných ustanovení. Prvostupňové rozhodnutí bylo dle ní náležitě odůvodněno, je z něj zřejmé, z jakých podkladů správní orgán prvního stupně vycházel, jakými úvahami se při aplikaci zákona řídil a k jakým závěrům došel. Rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a není nesprávné ani nezákonné.
9. Žalovaná připustila, že Prvostupňové rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, dle žalované není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71 a uvedla, že neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedochází k porušení Listiny základních práv a svobod ani Úmluvy o právech dítěte nebo Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobkyni není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. V této souvislosti žalovaná podotkla, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních

svobod, která deklaruje právo na respektování rodinného života, současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. Poukázala přitom na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Takové právo mají pouze občané České republiky podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, jak dle žalované judikoval Ústavní soud ČR. Žalovaná konstatovala, že respektuje soukromý a rodinný život žalobkyně, avšak podle jejího názoru si musí pobyt zajistit prostřednictvím jiných pobytových institutů.

III. Žaloba

10. Žalobkyně v podané žalobě nejprve obecně předeslala, že považuje Napadené rozhodnutí za nezákonné a rovněž za nepřezkoumatelné.
11. Žalobkyně shrnula, že dne 16. 9. 2015 podala u správního orgánu prvního stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s manželem (dále jen „**Žádost**“). Její žádost byla následně správním orgánem prvního stupně zamítnuta rozhodnutím čj. OAM-32448-15/DP-2015 ze dne 12. 5. 2016. Toto rozhodnutí však bylo k jejímu odvolání zrušeno žalovanou a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí. Žalovaná přitom podle žalobkyně mj. ve svém rozhodnutí uvedla, že nevyhovění žádosti žalobkyně by bylo nepřiměřené s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců.
12. Žalobkyně uvedla, že v rámci projednání žádosti u správního orgánu prvního stupně na základě výzvy doložila dne 19. 3. 2018 pracovní smlouvu u společnosti M.C.STAR L&H spol. s r. o. s platností na dobu neurčitou. V této pracovní smlouvě je také podle jejího přesvědčení řádně uvedena výše měsíční mzdy žalobkyně, a to v částce 11 000 Kč. Žalobkyně se domnívala, že tímto svůj příjem již řádně prokázala a není třeba doložit další doklady. Její žádost však byla opětovně zamítnuta Prvostupňovým rozhodnutím, jež bylo potvrzeno Napadeným rozhodnutím, přičemž správní orgány uzavřely, že žalobkyně doklad, který prokazuje aktuální příjmy, nedoložila.
13. Žalobkyně pod **prvním žalobním bodem** namítala, že doklad, který prokazuje příjmy, skutečně doložila, pokud předložila pracovní smlouvu na dobu neurčitou, která jednoznačně prokazuje její aktuální příjmy. Její příjmy vyplývají z této smlouvy, která byla platná v době řízení a je platná i nyní. Žádná pochybnost o tom, že příjmy žalobkyně byly prokázány, podle žalobkyně dána není. Správní orgány by měly podle žalobkyně tento doklad akceptovat a vyhovět Žádosti. Toto se však nestalo a postup správních orgánů je dle žalobkyně v rozporu se zásadami správního řízení.
14. Žalobkyně dále námitkami vznesenými pod **druhým žalobním bodem** poukazovala na to, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí. Správní orgány podle ní neprovedly prakticky žádné zjištění za účelem zjištění skutečného stavu věci ve vztahu právě k přiměřenosti rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že v důsledku vydání Napadeného rozhodnutí je fakticky ukončen pobyt žalobkyně na území ČR a přiměřenost zamítavého rozhodnutí je jedním ze zásadních kritérií, bylo podle žalobkyně nanejvýše důvodné učinit náležitá zkoumání za účelem posouzení přiměřenosti takového rozhodnutí. Správní orgán však podle názoru žalobkyně žádná zkoumání neprovedl, když

vyšel toliko z údajů, uvedených žalobkyní v žádosti o prodloužení povolení k pobytu. Správní orgán je přitom podle žalobkyně povinen vážit kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, čímž se však správní orgán ve svém rozhodnutí vůbec nezabývá. Rozhodnutí je tedy podle žalobkyně v otázce přiměřenosti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

15. Žalobkyně doplnila, že pobývá na území České republiky v rámci povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny se svým manželem a nezletilým synem, přičemž jak manžel, tak nezletilý syn pobývají na území České republiky v rámci povolení k trvalému pobytu. Žalovaná sice podle žalobkyně připouští, že rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, avšak nepovažuje je za nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí její žádosti. S takovým názorem žalobkyně nesouhlasí s tím, že jak vyplývá ze spisového materiálu, má na území ČR veškerou svou rodinu. Se svým manželem se stará o nezletilého syna, který se narodil zde na území a v současné době je ve věku školní povinnosti. Bude-li žalobkyně nucena opustit území, bezpochybně to bude znamenat značný zásah nejen do jejího života, ale i do života celé její rodiny.

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ze dne 11. 5. 2020 setrvala na závěrech uvedených v Napadeném rozhodnutí, na které odkázala.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti; přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem souhlasili (jejich souhlas byl v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s. presumován).
18. Soud připomíná, že k návrhu žalobkyně přiznal usnesením ze dne 27. 2. 2020, čj. 10 A 16/2020 - 17, podané žalobě odkladný účinek.
19. V posuzované věci správní orgán prvního stupně s poukazem na § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítl žádost žalobkyně a neprodloužil dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť žalobkyně přestala splňovat podmínku prokazovanou podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
20. Soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek vznesených pod **prvním žalobním bodem**, jimiž žalobkyně brojila proti závěru správních orgánů o tom, že ve správním řízení neprokázala, že splňuje podmínku uvedenou v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
21. Soud podotýká, že podle ustanovení § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců platí, že „*k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit náležitosti podle § 42b odst. 1 písm. a), c)*

a d) a dále doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Na požádání je současně povinen předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4. Jestliže byl nositeli oprávnění ke sloučení rodiny udělen azyl, je cizinec povinen předložit pouze cestovní doklad. Platnost povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny nelze prodloužit, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto povolení (§ 46a).“

22. Z § 46a odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců se přitom podává, že „Ministerstvo dále zruší platnost povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jestliže) cizinec přestal splňovat podmínky prokazované podle § 42b odst. 1 písm. c) nebo d)“.
23. Podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců pak platí, že „k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny.“
24. Žalobkyně svou žalobní argumentaci v tomto směru omezila na námitku, dle níž pracovní smlouva na dobu neurčitou, kterou ve správním řízení předložila a „která byla platná v době řízení a je platná i nyní“, jednoznačně prokazuje její aktuální příjmy. Žalobkyně trvala na tom, že prostřednictvím tohoto dokladu byly její příjmy prokázány a žádná pochybnost v tomto směru nebyla dána. Pokud správní orgány tento doklad neakceptovaly a Žádosti nevyhověly, jejich postup je dle žalobkyně v rozporu s blíže neoznačenými zásadami správního řízení.
25. Soud takto uplatněným žalobním námitkám nemohl z dále vyložených důvodů přisvědčit.
26. Ze správního spisu vyplývá, že správní orgán prvního stupně v rámci nového projednání věci po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí výzvou ze dne 23. 10. 2017, čj. OAM-32448-27/DP-2015 vyzval žalobkyni k odstranění vad Žádosti s tím, že podklady, které žalobkyně v předchozím průběhu řízení předložila, pozbyly aktuálnosti. Žalobkyně byla předmětnou výzvou vyzvána k doložení dokladu prokazujícího úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení podle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, dokladu o cestovním zdravotním pojištění (na celou dobu pobytu na území) podle § 180j zákona a dokladu o zaplacení pojistného uvedeného v tomto dokladu. Správní orgán prvního stupně současně řízení usnesením z téhož dne pod čj. OAM-32448-28/DP-2015 podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu přerušil a určil žalobkyni lhůtu 20 dnů ode dne doručení uvedené výzvy k odstranění nedostatků žádosti, přičemž ji zároveň poučil o důsledcích případného nesplnění uložené povinnosti. Výzva a usnesení o přerušení řízení byly zástupci žalobkyně doručeny dne 25. 10. 2017.
27. Ze správního spisu je zjevné, že žalobkyně na předmětnou výzvu správního orgánu prvního stupně nereagovala a požadované podklady nepředložila.

28. Správní orgán prvního stupně následně dne 14. 2. 2018 výzvou čj. OAM-32448-29/DP-2015 žalobkyni vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, žalobkyně však svého práva ve stanovené lhůtě nevyužila.
29. Soud ze správního spisu dále ověřil, že žalobkyně dne 19. 3. 2018 jako doklad prokazující příjem rodiny předložila pracovní smlouvu uzavřenou se společností M.C.STAR L&H spol. s r.o. s platností na dobu neurčitou.
30. Správní orgán prvního stupně v dalším průběhu řízení žalobkyni výzvou ze dne 2. 1. 2019, čj. OAM-32448-34/DP-2015 znovu vyzval k odstranění vad Žádosti s tím, že předložené podklady pozbyly aktuálnosti. Žalobkyně byla i v tomto případě předmětnou výzvou poučena o identifikovaných vadách její Žádosti, byla opětovně vyzvána k doložení týchž dokladů v k tomu určené lhůtě a poučena o důsledcích neodstranění vad. Usnesením z téhož dne pod čj. OAM-32448-35/DP-2015 správní orgán prvního stupně řízení opětovně přerušil. Výzva spolu s unesením byly zástupci žalobkyně doručeny dne 4. 1. 2019.
31. Žalobkyně na předmětnou výzvu nereagovala. Správní orgán prvního stupně tak žalobkyni výzvou ze dne 30. 1. 2019, čj. OAM-32448-36/DP-2015 znovu vyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, avšak žalobkyně svého práva ve stanovené lhůtě nevyužila.
32. Následně správní orgán prvního stupně přistoupil k vydání Prvostupňového rozhodnutí, v jehož odůvodnění v návaznosti na podrobný popis průběhu řízení na str. 3 – 5 detailně vyložil důvody, pro které považoval žalobkyni v průběhu řízení předložené doklady – pracovní smlouvu na dobu neurčitou a výplatní pásky za období měsíců srpen a září 2015 – za nedostatečné pro prokázání naplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že z nich není zřejmá aktuální výše příjmů členů rodiny.
33. Žalovaná se pak s jeho závěry ztotožnila a Napadeným rozhodnutím odvolání proti Prvostupňovému rozhodnutí zamítla a Prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Závěry vyslovené žalovanou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí jsou rekapitulovány výše v části II. tohoto rozsudku.
34. Soud předesílá, že řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobkyně, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu přdestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobkyni žalobní argumentaci dotvářel.
35. Soud v této souvislosti nemohl pominout, že žalobkyně se v podané žalobě v rozhodující míře omezila na námitky, kterými fakticky nereagovala na závěry vyslovené k podstatě řešené právní otázky ze strany správních orgánů. V této souvislosti je třeba podotknout, že jakkoli žalobkyni v obecné rovině v takové konstrukci žalobních námitek nic nebrání, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které její ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává a žalobní body se musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí, případně k postupu žalovaného správního orgánu při vydání

napadeného rozhodnutí (srov. rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2013, čj. 4 As 78/2012 - 125).

36. Žalobkyně při konstrukci svých žalobních námitek *de facto* zcela ignorovala skutečnost, že se předmětnými otázkami správní orgány v Prvostupňovém a Napadeném rozhodnutí zabývaly. V důsledku toho v podané žalobě vůbec nereagovala na závěry, k nimž správní orgány ve vztahu k předmětným otázkám v odůvodnění svých rozhodnutí dospěly. Nijak nerefletovala, že se správní orgány s předmětnými otázkami vypořádaly a zdůvodnily závěry, které k nim ve svých rozhodnutích vyslovily. V tomto ohledu platí, že žalobkyně tím, že se v žalobě omezila na shora reprodukované námitky, aniž by reagovala na odůvodnění Prvostupňového a Napadeného rozhodnutí, v nichž se správní orgány s předmětným okruhem otázek vypořádaly a přezkoumatelným způsobem popsaly a vysvětlily, na základě jakých konkrétních úvah uzavřely o naplnění důvodů pro zamítnutí žádosti žalobkyně, značně snížila svou šanci na procesní úspěch, neboť soud za ni nemohl domýšlet další argumenty.
37. Městský soud se tak mohl věnovat žalobkyní uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sama žalobkyně vznesla (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, čj. 6 Afs 9/2015 - 31). Zdejší soud připomíná, že pokud žalobkyně v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, čj. 6 As 54/2013 - 128). Soud tedy s přihlédnutím k naposledy uvedeným judikatorním východiskům za dané situace uzavírá, že se ztotožnil s argumentací, kterou již dříve uvedly správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí.
38. Omezila-li se tedy žalobkyně v rámci námitek vznesených pod prvním žalobním bodem na závěr, že jí předložený doklad v podobě pracovní smlouvy uzavřené na dobu neurčitou je sám o sobě způsobilý prokázat naplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, nezbyvá soudu než uzavřít, že tomu tak není.
39. Soud v tomto ohledu zcela přisvědčuje správním orgánům a zdůrazňuje, že ustanovení § 44a odst. 4 zákona o pobytu cizinců upravuje zákonné náležitosti, které je nezbytné přiložit k žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny. Žalobkyně tak byla povinna ke své žádosti znovu přiložit doklad prokazující zákonnou výši úhrnného měsíčního příjmu rodiny po sloučení ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Jak přitom v minulosti judikovaly správní soudy, „*účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši dle § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt, resp. celá jeho rodina, byli předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, čj. 10 Azs 245/2014 - 41).
40. Soud podotýká, že ustanovení § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (na rozdíl od některých jiných ustanovení zákona) výslovně neupravuje, jakými listinami lze v konkrétním případě prokázat, že úhrnný měsíční příjem rodiny po sloučení nebude nižší než součet částek životních minim členů rodiny a nejvyšší částky normativních nákladů na

bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpise, nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení rodiny. Stejně tak není výslovně upraveno, jakými doklady může cizinec v souladu s právě uvedeným věrohodně prokázat skutečné odůvodněné náklady na ubytování. Správní orgány tak mají prostor pro úvahu, jaké doklady budou považovat za věrohodně prokazující zákonem stanovené podmínky.

41. S odkazem na dříve uvedené je třeba zdůraznit, že žalobkyně byla v dalším průběhu řízení po zrušení původního prvostupňového rozhodnutí opakovaně vyzývána, aby odstranila správním orgánem prvního stupně konkrétně specifikované vady Žádosti. Z obsahu předmětných výzev vyplývá, že žalobkyni byly poskytovány konkrétní informace, jaké doklady by měla předložit, aby bylo možné ověřit splnění požadavku na dosažení čistého úhrnného měsíčního příjmu všech společně posuzovaných osob ve výši stanovené právními předpisy. Správní orgán prvního stupně žalobkyni opakovaně vyzýval k doplnění předložených dokladů a upozorňoval ji na následky jejich nepředložení. Z obsahu správního spisu, zejména z podání samotné žalobkyně, nelze dovodit, že by v době řízení před správním orgánem prvního stupně existovaly na straně žalobkyně nějaké překážky, které by jí bránily v předložení takových dokladů, které po ni byly ze strany správního orgánu prvního stupně požadovány.
42. V posuzované věci přitom správní orgán prvního stupně v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí přesvědčivě vyložil důvody, pro které žalobkyni předložené doklady pro prokázání naplnění předmětné zákonné podmínky nepostačují. Tyto důvody byly aprobevovány rovněž žalovanou v odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Žalobkyně pak v podané žalobě proti tomuto argumentačnímu základu obsaženém v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, doplněném odůvodněním Napadeného rozhodnutí, nijak nebrojí.
43. Omezuje-li se tak žalobkyně na zcela obecnou námitku, dle níž předloženou pracovní smlouvu na dobu neurčitou byly správní orgány povinny posoudit jako doklad prokazující naplnění zákonné podmínky, soud v míře obecnosti obdobné té, v jaké žalobkyně předmětnou námitku vznesla, tedy aniž by se přitom jakkoli vypořádala s argumentací správních orgánů v odůvodnění vydaných rozhodnutí, konstatuje, že se zcela ztotožnil se závěry, které v tomto směru správní orgány vyslovily, a uzavírá, že předmětnou pracovní smlouvu nebylo již z povahy věci možno považovat za doklad prokazující naplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány podle přesvědčení soudu nijak nepochybily, pokud uzavřely, že pracovní smlouva na dobu neurčitou a výplatní pásky z období měsíců srpen a září 2015 (z těch nadto podle správního orgánu prvního stupně vyplývá, že příjem nedosahoval potřebné výše – žalobkyně přitom tento závěr nijak nezpochybnila), nebyly samy o sobě způsobilé prokázat, že žalobkyně v rozhodné době splňuje podmínku uvedenou v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
44. Je třeba připomenout, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu, a to i ve vztahu k pobytovým věcem cizinců (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, čj. 9 Azs 12/2015 - 38, ze dne 4. 11. 2015,

čj. 3 Azs 162/2015 - 43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015 - 36, ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016 - 36 nebo ze dne 15. 11. 2017, čj. 8 Azs 111/2017 - 36). Bylo tedy na žalobkyni, aby v návaznosti na poučení, kterého se jí v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu v průběhu řízení o její Žádosti dostalo, předložila správním orgánem prvního stupně požadované podklady k prokázání naplnění podmínky uvedené v § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

45. Žalobkyně však vzdor výzvám správního orgánu prvního stupně v průběhu řízení žádné potvrzení zaměstnavatele o konkrétní výši průměrného čistého měsíčního výdělku za předchozí kalendářní čtvrtletí, případně jiný ve výzvách specifikovaný doklad prokazující průměrný úhrnný čistý měsíční příjem rodiny nepředložila. Ze správního spisu vyplývá, že takové doklady žalobkyně ke své žádosti nepřiložila a nepředložila jej ani na opakovanou výzvu správního orgánu prvního stupně, přestože byla opakovaně o důsledcích takového opomenutí poučena. Správním orgánům proto nelze vytýkat, pokud za této situace Žádost žalobkyně z uvedeného důvodu zamítly.
46. Poukazuje-li pak žalobkyně, že postup správních orgánů je v rozporu se zásadami správního řízení, činí tak zcela obecně, aniž by jakkoli specifikovala, která ze zásad správního řízení snad měla být v důsledku shora popsaného postupu správního orgánu prvního stupně a žalované porušena. Soud s odkazem na shora připomenutá východiska akcentující význam dispoziční zásady v tomto typu soudního řízení zdůrazňuje, že žalobkyně v podané žalobě v tomto směru nikterak konkrétně nenamítala, v jakém ohledu měla být rozhodnutí vydaná správními orgány v této věci obecně naříkanými vadami zatížena. Soud proto v míře obecnosti odpovídající uvedené námitce uzavírá, že Napadené rozhodnutí není v daném ohledu stíženo vadou, pro kterou by nemohlo v soudním přezkumu obstát. Skutkový stav v projednávané věci byl dle soudu bez důvodných pochybností správními orgány osvědčen a má dostatečnou oporu ve správním spisu, přičemž byl následně správními orgány zcela správně právně vyhodnocen.
47. Námitky vznesené pod prvním žalobním bodem tak nemohly být shledány důvodnými.
48. Soud dále přistoupil k posouzení námitek vznesených pod **druhým žalobním bodem**, jimiž žalobkyně poukazovala na to, že správní orgány obou stupňů se nedostatečně vypořádaly s přiměřeností rozhodnutí, když podle ní neprovedly prakticky žádné zjištění ve vztahu právě k přiměřenosti rozhodnutí, nýbrž vyšly toliko z údajů, uvedených v Žádosti. Žalobkyně namítala, že správní orgány byly povinny vážit kritéria uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců, čemuž nedostály a Napadené rozhodnutí je tak podle ní v otázce přiměřenosti nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
49. Soud předesílá, že k podmínce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života je dostupná bohatá rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu (za všechny srov. např. rozsudky ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 6/2012 - 29, ze dne 6. 12. 2011, čj. 8 As 32/2011 - 60, nebo ze dne 18. 4. 2008, čj. 2 As 19/2008 - 75) i Evropského soudu pro lidská práva, která stanoví řadu kritérií pro posuzování souladu zásahů do soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech v cizineckých věcech (z judikatury Evropského soudu pro lidská práva srovnej např. *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; *Nunez proti Norsku*, rozsudek, 28. 6. 2011, č. 55597/09, § 70; *Konstantinov proti Nizozemsku*, rozsudek, 26. 4.

2007, č. 16351/03, § 52; či *Úner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58; blíže viz Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J., Bobek, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. Vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 958-959).

50. Je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře formuloval výčet faktorů, které je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy; jsou jimi: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince [srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Úner proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58]. Tato kritéria byla vytvořena primárně v souvislosti s přezkumem vyhoštění cizinců, nicméně Nejvyšší správní soud je považuje – po patřičné úpravě – za aplikovatelná i na rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu. I samotné zrušení povolení k pobytu může svými důsledky (např. existenčním ohrožením cizince a jeho rodiny) za určitých okolností samo o sobě představovat natolik intenzivní zásah do soukromého a rodinného života cizince, že půjde o nepřiměřený zásah ve smyslu § 87l odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců in fine vykládaného souladně s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva k čl. 8 Evropské úmluvy o lidských právech. (...) Za druhé, při posuzování rozsahu, v jakém by byl rodinný život stěžovatele narušen, je nutné zkoumat nejen vliv na ekonomický, osobní a rodinný život stěžovatele, ale i vliv na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. „Narušením“ rodinného života se rozumí negativní dopady rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, které mohou nabývat různých podob; patří sem například nemožnost získat legální příjem na území České republiky (v důsledku ztráty živnostenského oprávnění či pracovního povolení), ztráta nároku na veřejné zdravotní pojištění, či nutnost s nemalými náklady vycestovat na delší dobu z území České republiky za účelem podání žádosti o jiný pobytový status a kvůli absolvování takového řízení“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, čj. 8 As 68/2012 - 39).*
51. V konkrétním případě žalobkyně správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že jím bude zasaženo do rodinného života. Zdůraznil však, že žalobkyně není nositelem pobytových oprávnění jejího manžela, ani jejích dětí, a ti tak mohou na území České republiky pobývat nezávisle na ní. Uvedl, že ostatní rodinní příslušníci žalobkyně v České republice nežijí, přičemž mu nejsou známy ani žádné jiné vazby na území České republiky, včetně majetkových, či jiné okolnosti, které by nasvědčovaly nepřiměřenosti rozhodnutí. Zdůraznil, že důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu je dán, neboť nebylo prokázáno, že by žalobkyně byla schopna svoji rodinu uživit, tedy lépe řečeno zajistit jí obстойné životní podmínky, ač byla opakovaně vyzvána a řádně poučena,

jaké doklady má ke správnímu orgánu doložit. Uzavřel, že pokud cizinec není schopen doložit zákonem stanovené náležitosti, pak nelze než konstatovat, že takovému cizinci by na území neměl být povolen další pobyt, neboť není v zájmu všech členů rodiny, ani v zájmu veřejném, aby nemohlo být řádně postaráno o jejich základní potřeby. Opětovně akcentoval smysl předkládání dokladu o úhrnném měsíčním příjmu a poukázal na judikatorní závěry, dle nichž není cizincům ústavně zaručeno právo pobytu na území České republiky. K soukromému životu žalobkyně se pak správní orgán prvního stupně omezil na konstatování, že na území ČR pobývá od roku 2007, nicméně její vztah k zemi původu není zásadně narušen, přičemž samotná délka pobytu cizince na území České republiky není dle správního orgánu prvního stupně dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán prvního stupně konečně poukázal na možnost získání jiného pobytového oprávnění. V návaznosti na uvedené pak uzavřel, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, respektive že nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého ani rodinného života žalobkyně, když bezprostředním důvodem pro zamítnutí žádosti je skutečnost, že žalobkyně nebyla schopna doložit aktuální doklad prokazující příjem rodiny.

52. V Napadeném rozhodnutí žalovaná připustila, že Prvostupňové rozhodnutí může mít dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně, dle žalované není však nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí Žádosti. Žalovaná v této souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, čj. 5 Azs 46/2008 - 71 a uvedla, že neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedochází k porušení Listiny základních práv a svobod ani Úmluvy o právech dítěte nebo Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož žalobkyni není tímto postupem znemožněno do budoucna pobývat na území. V této souvislosti žalovaná podotkla, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod, která deklaruje právo na respektování rodinného života, současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmů chráněných státem. I žalovaná pak poukázala na skutečnost, že právní řád České republiky nezakotvuje právo cizince na pobyt na území České republiky. Žalovaná konstatovala, že respektuje soukromý a rodinný život žalobkyně, avšak podle jejího názoru si musí pobyt zajistit prostřednictvím jiných pobytových institutů.
53. Soud považuje správními orgány takto provedené posouzení přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobkyně za nedostatečné. Předně je třeba odmítnout úvahu správních orgánů, že nedoložení úhrnného měsíčního příjmu, tedy podmínky pro povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42b zákona o pobytu cizinců, představuje okolnost, pro kterou by bylo možno považovat rozhodnutí za přiměřené. Z Prvostupňového i Napadeného rozhodnutí je zjevné, že správní orgány považovaly za významnou okolnost z pohledu posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života právě samotný důvod, pro který byla Žádost žalobkyně zamítnuta. Splnění podmínek pro kladné vyřízení žádosti a otázku přiměřenosti rozhodnutí je však nezbytné důsledně rozlišovat. Rozhodnutí totiž může být zcela jistě nepřiměřené, i pokud by nebyly splněny podmínky pro povolení k pobytu. Tomu ostatně odpovídá i zákonná

konstrukce § 56 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, jelikož k posouzení přiměřenosti rozhodnutí přistoupí správní orgán vždy, když podmínky splněny nejsou.

54. Správní orgány však kromě zdůraznění smyslu předkládání úhrnného měsíčního příjmu fakticky neprovedly řádné posouzení pro rozhodnutí podstatných okolností, tj. posouzení konkrétních rodinných vazeb žalobkyně na území České republiky, které vyplývají ze spisového materiálu, když se v konečném důsledku omezily toliko na závěr o tom, že žalobkyně není nositelkou pobytových oprávnění manžela a nezletilého dítěte pobývajících na území ČR, nežijí zde všichni její rodinní příslušníci, přičemž správním orgánům nejsou známy ani žádné jiné vazby na území České republiky, včetně majetkových, s tím, že ani skutečnost, že žalobkyně na území ČR pobývá od roku 2007, sama o sobě není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu.
55. Soud s odkazem na shora popsání judikatorní východiska posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince zdůrazňuje, že v odůvodnění obou rozhodnutí postrádá především konkrétní posouzení okolností souvisejících s tím, že na území České republiky žalobkyně realizuje svůj soukromý a rodinný život prostřednictvím soužití s manželem a nezletilým synem, jakož i odpovídající reflexi doby pobytu žalobkyně na území. Správní orgány se kvalifikovanému posouzení těchto otázek v odůvodnění vydaných rozhodnutí ve svém důsledku fakticky vyhnuly.
56. Tento nedostatek je přitom podle přesvědčení soudu o to závažnější za situace, kdy žalovaná, jak bylo avizováno výše, svým předchozím rozhodnutím v této věci zrušila původní prvostupňové rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se závěrem, že nevyhovění Žádosti žalobkyně by bylo nepřiměřené s ohledem na § 174a zákona o pobytu cizinců. Z odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí přitom není zřejmé, na základě jakých konkrétních důvodů se správní orgán prvního stupně od uvedeného závěru žalované v dalším řízení odchýlil a jaká nová skutková zjištění jej k tomu vedla. Především pak z odůvodnění Napadeného rozhodnutí soud neseznal žádné úvahy, jimiž snad byla žalovaná vedena, pokud nyní v Napadeném rozhodnutí posoudila otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně opačně. Závěr žalované uvedený v Napadeném rozhodnutí, dle něhož neprodloužením doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedochází k porušení Listiny základních práv a svobod ani Úmluvy o právech dítěte nebo Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pak není nijak konkrétněji odůvodněn.
57. Soud přitom nemohl přehlédnout, že v době podání Žádosti dne 16. 9. 2015 byly synovi žalobkyně 4 roky, přičemž syn žalobkyně v ČR měl povolen trvalý pobyt. Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, čj. 4 Azs 222/2015 - 42). Jak uvedl zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 16. 1. 2019, čj. 9 A 52/2015 - 139: „...Podle Nejvyššího správního soudu i při rozhodování v cizineckých věcech jsou správní orgány povinny dodržovat čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte (rozsudek ze dne 19. 11. 2015, č. j. 4 Azs 222/2015 - 42). Stejný princip je zakotven i v čl. 24 odst. 2 Listiny základních práv EU, která je s ohledem na svůj čl. 51 v této věci aplikovatelná (rozhodování o pobytech cizinců je regulováno právem EU). Také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva

vyplývá, že v imigračních otázkách se musí posuzovat dopad rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte, byť účastníkem řízení je pouze dospělá osoba, tedy zpravidla rodič. Například v rozsudku ve věci M.P.E. V. a další proti Švýcarsku ze dne 8. 7. 2014, č. 3910/13, bod 57, ESLP shledal porušení práva na soukromý a rodinný život, neboť švýcarské soudy se nezabývaly dopady rozhodnutí o vyhoštění rodiče na nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Vyhodnocení dopadu rozhodnutí na nejlepší zájem dítěte vyžaduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, bod 29).“

58. Správní orgány tak pro svůj závěr o přiměřenosti rozhodnutí využily pouze dílčí informace o rodinných vazbách žalobkyně na území; jejich existenci stroze konstatovaly a blíže se jimi nezabývaly a nehodnotily je, a to vzdor tomu, že sama žalovaná původně dospěla k závěru o tom, že zamítnutí Žádosti v případě žalobkyně představuje nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Tím správní orgány v dané věci nedostály své povinnosti řádně zkoumat a konkrétním způsobem posoudit rodinné a soukromé vazby žalobkyně na území České republiky.
59. Soud uzavírá, že Napadené rozhodnutí v části obsahující posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně nemůže s ohledem na uvedená pochybení obstát, a námitka žalobkyně je proto důvodná. Samotný fakt věku nezletilého dítěte žalobkyně předpokládá potřebu zabývat se tím, zda může zůstat samo s otcem v České republice či zda musí vycestovat s matkou a zda takové vycestování je možné.
60. Správní orgány musí v dalším průběhu řízení posoudit, zda vzhledem k jejím rodinným poměrům, jak je žalobkyně vylíčila v žalobě a v návrhu na přiznání odkladného účinku (které žalovaná nezpochybnila), resp. jak jejich vylíčení případně doplní v dalším průběhu řízení, tj. za situace, kdy na území České republiky sdílí společnou domácnost se svým manželem a aktuálně devítiletým synem, kteří zde mají povolen trvalý pobyt, by pro ni zamítnutí Žádosti znamenalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Přitom se vypořádají s tím, že v daném případě je syn žalobkyně momentálně ve věku mladšího školního věku, tj. ve věku, pro který je mj. typická dosud značná závislost na pečující osobě. Pokud by snad nadále zamýšlely setrvat na závěru vysloveném v Napadeném rozhodnutí, posoudí náležitě v souladu se shora popsányými pravidly všechny relevantní faktory rozhodné z hlediska aplikace § 174a zákona o pobytu cizinců a přezkoumatelným způsobem odůvodní rovněž to, proč se případně ve svém posouzení odchýlily od dříve žalovanou vysloveného závěru o tom, že nevyhovění Žádosti žalobkyně by bylo v daném případě nepřiměřené.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Vzhledem k výše uvedenému soud Napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a současně vyslovil, že věc se vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
62. V něm bude žalovaná vázána právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), přičemž zohlední závěry vyslovené soudem výše v bodech 49 – 60 odůvodnění tohoto rozsudku.
63. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. V řízení úspěšná žalobkyně má právo na náhradu nákladů řízení před soudem,

kteřé důvodně vynaložila, a proto jí soud přiznal právo na náhradu nákladů za právní zastoupení spočívající v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč, odměně za 2 úkony [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů – tj. převzetí zastoupení a podání žaloby] právní služby v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a náhradu hotových výdajů za dva úkony v částce 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Zástupce žalobkyně soudu k výzvě neprokázal, že je plátcem DPH. Žalovaná je tedy povinna zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce celkem 9 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 3. prosince 2020

Mgr. Martin Lachmann
předseda senátu

